

Kristenlivets grundlag

Første grundpille – at leve i nåden frem for loven

Johs 1,17 ”Loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden kom ved Jesus Kristus.”

Rom 6,14 ”Synden skal ikke være herre over jer, for I er ikke under loven, men under nåden.”

Luther slog fast, at et menneske bliver ”retfærdiggjort”, det vil sige, kommer ind i det rette forhold til Gud, udelukkende på grund af, at Kristus døde for vore synder og dermed tog den straf på sig, som vi burde have fået. Dette var en epokegørende genopdagelse af en af evangeliets grundpiller: at et menneske er blevet frelst af nåde alene uden gerninger.

Men Luther begik efter min mening den fejl at udgive sin lille og store katekismus som en rettesnor for de kristne i stedet for at henvise til Helligånden og Det Nye Testamente som de kristnes vejleder for kristenlivet. Det er nu ikke så mærkeligt, at Luther gjorde sådan. Han kendte jo ikke til Helligåndens dåb, og han havde studeret både Augustin og Thomas Aquinas, der begge var lærde teologer. De opsplittede den gamle pagts lov i tre dele, hvoraf den ene del stadig var den bindende lov for de kristnes liv. Denne del var den etiske lov med de 10 bud som kernen. Denne teologi er god latin i de fleste kristne kredse den dag i dag, selv om man har svært ved at forsvare den ud fra Ny Testaments lære.

Denne lutherske og pietiske tradition er en af grundene til, at vi som kristne er tilbøjelige til at stille så mange love og regler op for os selv og hinanden. Hvorfor har jeg som kristen så let ved at dømme og fordømme andre mennesker, både kristne og ikke-kristne? Hvis jeg gør det, lever jeg så alligevel ikke under loven i stedet for under nåden?

Hvordan kan jeg vurdere mig selv, om jeg forsøger at leve med et ben i den nye nådens pagt og et ben i den gamle lovens pagt? (Se på forskellene mellem de to paradigmer.)

At leve under loven betyder at vores liv er styret af lovregler og bud. Vi anstrenger os for at gøre det rigtige og fordømme det forkerte

At leve under nåden betyder at vores liv er styret af vores forhold til Gud. Vi søger at kende Kristus og gøre Hans vilje.

Anden grundpille – at blive ledet af Helligånden frem for traditionen

Gal 1,11-12 – ”Mit budskab kommer ikke fra andre mennesker, men Kristus har åbenbaret det for mig.”

Lad os kigge lidt på Paulus som et eksempel på et menneske, der oplevede det chok at skulle springe fra lovens paradigme over i nådens. I Gal 1,14 siger han følgende om sig selv: ”Jeg var mere lidenskabelig i min jødiske rettroenhed end mange af mine jævnaldrende, og jeg brændte mere end dem af iver for at overholde vore fædres traditioner.” Paulus var et mønstereksempel på en god, velanset, religiøs, bibeltro, fundamentalistisk jøde, som holdt fast ved traditionerne. Han bestræbte sig på at følge alle lovens forskrifter til punkt og prikke. Han var overbevist om, at dem, som talte imod loven og traditionerne, talte imod Gud. Da Jesus så åbenbarede sig for ham og sagde: ”Hvorfor forfølger du mig?” fik han sit livs chok. Han stirrede ind i Guds stærke åbenbaringslys så direkte, at han for en tid blev blind. Han fortæller senere om, hvilken kovending han måtte foretage: ”[Jeg er] omskåret på ottendedagen, israelit

af fødsel ... lovtro farisæer, ivrig forfølger af kirken, uangribelig i lovtretfærdighed. Dog, hvad jeg havde af fortjeneste, det regner jeg nu på grund af Kristus for tab ... [for] det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre ... jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, den fra loven, men med den, der fås ved troen på Kristus, retfærdigheden fra Gud grundet på troen." (Fil 3,5-9). Paulus' brændende ønske som farisæer var at overholde loven og traditionerne. Hans brændende ønske som kristen var at kende Kristus. Hvordan kom han til at kende Kristus? Ved åbenbaring. Ved Helligånden.

Hvad gjorde Jesus da han blev fyldt med Ånden? Han tilbragte fyrre dage i ørkenen for at kunne kommunikere med Gud ved Helligånden.

Hvad gjorde Paulus efter at han blev fyldt med Ånden? Han tilbragte lang tid i ørkenen – måske et par år – hvor han fik åbenbarelsen ved Helligånden. Han siger om dette: "Da alle disse ting skete med mig, opsøgte jeg ikke straks andre mennesker for at tale om det. Jeg tog heller ikke op til Jerusalem for at rådspørge dem, der var apostle før mig. Nej, jeg begav mig ud i de arabiske ørkener og vendte derfra direkte tilbage til Damaskus." (Gal 1,16-17).

Nøglen til at leve som kristen og følge Gud er at søge og modtage åbenbaring ved Helligånden.

Tredje grundpille – at leve i tro frem for menneskelige anstrengelser

Gal 3,1-3 "I uforstandige galatere! Hvem har dog forhekset jer? Det var jer, som så levende fik Kristus malet for øje som korsfæstet. Én ting vil jeg gerne vide: var det ved at overholde loven, at I fik Helligånden? Eller fik I Ånden ved at høre og tro? Jamen, er I da virkelig så uvidende? I begyndte med at vandre i Guds Ånds kraft; vil I nu fuldføre i jeres egen kraft og egne præstationer?"

Hvordan modtog du Helligånden? Var det en belønning, fordi du var god til at overholde de kristnes leveregler? Var det en belønning, fordi du brugte megen tid til bibellæsning og bøn? Nej, du fik Helligånden, fordi du havde tillid til, at Gud ønskede at give dig denne gave, fordi Han elsker dig. Det var en gave af nåde, ikke nogen fortjent belønning.

Paulus giver et andet eksempel på, hvordan menneskelige anstrengelser og planer mislykkes, mens troen var nøglen til at modtage, hvad Gud havde lovet. Det læser vi om i Gal 4:22-23: "Abraham fik to sønner. Den ene med en slavepige og den anden med sin frie hustru. Slavepigens søn blev født efter menneskelig planlægning, mens den frie kvindes søn blev født på grundlag af et løfte fra Gud." Abraham beskrives som idealet på tro, men også han kunne vakle, når opfyldelsen af løftet trak ud, langt ud over det, som er menneskeligt rimeligt og forståeligt. Fordi Sarah så på det, som var menneskeligt muligt, foreslog hun en måde at få løftet om en søn opfyldt på, som var hverken overnaturlig eller mirakuløs. Men Gud arbejder gerne på overnaturlig vis, for at Han alene kan få æren.

Lever jeg mit kristenliv på grundlag af menneskelige anstrengelser og planer?

Eller lever jeg i tro på Guds løfter, som ofte bliver opfyldt på overnaturlig og uventet måde?